

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **Ing. M. D.**
zastoupen Mgr. et Mgr. Šárkou Klodnerovou, advokátkou
sídlem T. G. Masaryka 64/12, 568 02 Svitavy

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČO 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KrÚ 77353/2019/OMSŘI/Dr, ze dne 21. 10. 2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce podal soudu dne 19. 12. 2019 žalobu proti označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jevíčko (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 24. 7. 2019, č. j. OVUP 998/2019-60/8/B. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správního orgánu byla žalobci uložena pokuta ve výši

30.000 Kč dle ust. § 178 odst. 1 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“) a povinnost nahradit náklady řízení.

2. Shora označeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že v období od 1. 2. 2019 do 12. 3. 2019 umožnil paní M. Č., nar. X a jejím čtyřem nezletilým dětem užívat pro účely bydlení prostory v pravé části přízemí z čelního pohledu na stavbu domu č. p. X v obci X, přestože tyto prostory byly kolaudovány jako palírna alkoholu. Dále se přestupku dopustil tím, že v období od 1. 11. 2018 do 12. 3. 2019 umožnil A. L., E. L., Ž. L., Z. L., I. L. a od 10. 1. 2019 i D. L. užívat pro účely bydlení prostory v levé části přízemí domu č. p. 9 v obci Biskupice, přestože tyto prostory byly v minulosti využívány pro účel pohostinství a od ukončení provozu pohostinství – hospody nebyly nijak dodatečně stavebně upraveny ani nebyl změněn způsob jejich užívání.

3. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, v něm uvedl, že dne 3. 6. 2019 zaslal správnímu orgánu oznámení, že odlétá na 1 – 3 měsíce mimo EU a že nebylo již možné, aby si zajistil jiné zastoupení. Téhož dne odletěl v 17:10 hodin letem QR 292 z Prahy do Ho Chi Minh. Nemohl si tedy dne 5. 6. 2019 vyzvednout jakoukoli listinu od prvostupňového orgánu. Tím došlo k projednání přestupku bez jeho účasti, když o nařízeném jednání nevěděl. V závěru odvolání přednesl domněnku, že došlo k podvodu falšování jeho podpisu.

4. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k odvolacím námitkám uvedl, že účastník řízení nemá vůči správnímu orgánu nárok na doručování písemností na adresu pro doručování. Doručovat na adresu pro doručování může správní orgán jen, přispělo-li by to k urychlení řízení a nevylučovala-li by to povaha věci. Doručování písemností do Vietnamu by podle správního orgánu nemohlo přispět k urychlení řízení. Převzetí písemnosti ze dne 4. 6. 2019 bylo prokázáno vlastnoručním podpisem, razítkem a podpisem doručovatele. Správní orgán není oprávněn zpochybnit obsah doručky. Důkazní břemeno o nepravosti podpisu na doručence spočívá výhradně na účastníku řízení.

5. Žalobce v podané žalobě brojí proti napadenému rozhodnutí žalovaného a navrhuje, aby bylo soudem zrušeno spolu s rozhodnutím prvostupňovým. V žalobě namítá, že správní orgán měl kromě formálních znaků přestupku zkoumat také daný stupeň společenské škodlivosti. Jednáním žalobce nebyl porušen veřejný zájem. Prostory užívané pro účely bydlení jsou pro tento účel vhodné, aktuálně také probíhá řízení o změně užívání stavby. Správní orgán neuvedl ani jediný příklad podporující jeho tvrzení o tom, že předmětné prostory nejsou po stavební a hygienické stránce pro bydlení vhodné. Žalobce tak má za to, že jeho jednáním nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Uložená sankce za přestupek je pak dle žalobce nepřiměřeně vysoká. V rozhodnutí nebyly dostatečně hodnoceny skutečnosti rozhodné pro druh a výši sankce. Nesrozumitelně byla hodnocena míra zavinění žalobce, přičemž v této souvislosti tvrdil, že při uzavření nájemní smlouvy byl v dobré víře, že neporušuje žádný předpis. Vycházel přitom, že v kupní smlouvě je objekt stavby označen jako rodinný dům.

6. V další části žaloby žalobce namítá procesní vady, kterých se měly správní orgány dopustit. Mělo mu být upřeno jeho právo vyjádřit se při ústním projednání ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich. Ústní jednání proběhlo dne 19. 6. 2019. K tomuto jednání byl žalobce předvolán opatřením ze dne 4. 6. 2019. Žalobce však popírá, že by mu bylo toto opatření doručeno do vlastních rukou, když se

v předmětné době prokazatelně zdržoval v zahraničí, o čemž správní orgán informoval dopisem ze dne 3. 6. 2019. Žalovaný se podle jeho názoru s touto skutečností nijak nevypořádal. Správní orgán I. stupně pak pochybil, když i přes přípis žalobce, kterým sdělil, že od 3. 6. 2019 do 25. 6. 2019 bude pobývat v zahraničí, nařídil jednání na den 19. 6. 2019. Dále žalobce vznesl námitku podjatosti správního orgánu I. stupně. Podjatost shledává v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy tento žalobci vytkl, že údajně pobýval ve Vietnamu. Taková interpretace žalobce dehonestuje a správní orgán tímto porušil zásadu volného hodnocení důkazů.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál. K žalobním námitkám uvedl, že předmětné prostory byly zkouladovány jako palírna alkoholu a pohostinství. Jednáním žalobce tak byl porušen veřejný zájem vzhledem k užívání stavby pro účely bydlení bez povolené změny v užívání stavby a odsouhlasení příslušnými orgány. Společenskou nebezpečnost spatřuje žalovaný v užívání předmětných prostor pro bydlení v nevyhovujících hygienických a stavebně technických podmínkách. Pokud jde o žalobcem zpochybněné doručení předvolání, pak žalovaný uvedl, že žalobce si předmětnou písemnost osobně převzal na adrese trvalého pobytu dne 5. 6. 2019. O tom svědčí podle žalovaného vlastnoruční podpis na doručence, razítko a podpis poštovního doručovatele. Konečně žalovaný neshledal jako opodstatněnou ani námitku podjatosti prvostupňového orgánu. Názory a správní úvahy uvedené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nepovažuje žalovaný za takového charakteru a rozsahu, že by byly s to vyvolat pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby či jiných zaměstnanců prvostupňového orgánu. Z těchto důvodů navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce doplnil, že sporným je dle jeho názoru skutečnost, zda mu bylo dne 5. 6. 2019 doručeno opatření vydané prvostupňovým orgánem ze dne 4. 6. 2019, jímž byl žalobce předvolán k ústnímu jednání. Uvedl, že dne 5. 6. 2019 byl prokazatelně v zahraničí, neboť dne 3. 6. 2019 odletěl letem QR 292 z Prahy do Ho Chi Minh a zpět do ČR se vrátil až dne 25. 6. 2019. Tuto skutečnost prokázal ve správním řízení předložením kopie letenky. S ohledem na to navrhl, aby soud zadal vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví k prokázání pravosti podpisu žalobce na předmětné doručence, případně aby učinil důkaz provedením výslechu doručovatele, což však s ohledem na časový odstup může být neefektivní. Při jednání před soudem pak žalobce uvedl, že v otázce dobré víry svého jednání vycházel z údaje v katastru nemovitostí, v němž byly prostory takto evidovány jako rodinný dům.

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

10. Podle ust. § 126 odst. 1 stavebního zákona „stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby.“

11. Podle ust. 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona „fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 126 odst. 1 užívá stavbu v rozporu s účelem vymezeným v kolaudačním rozhodnutí, v kolaudačním souhlasu nebo v oznámení o užívání stavby, nebo s účelem vymezeným v povolení stavby, nevyžaduje-li stavba kolaudaci, nebo takové užívání umožní jiné osobě.“

12. Podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich „*k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*“

13. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s výsledky správního řízení a se závěrem vysloveným v rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného považuje v jeho základu za přezkoumatelné a dostačujícím způsobem odůvodněné. Pro účely přezkumu je rovněž třeba uvést, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří jeden celek.

14. Žalobce v prvním okruhu žalobních námitek tvrdil, že správní orgány nezkoumaly stupeň společenské škodlivosti, resp. materiální stránku přestupku. Nepřihlédly ani k obraně žalobce, který při koupi nemovitosti jako rodinného domu a následném pronájmu jednal v dobré víře, že neporušuje žádný předpis. Nezhodnotily srozumitelně míru zavinění. Rovněž namítal nepřiměřenou sankci za přestupek. Žalobce část námitek uplatnil již v odůvodnění odporu proti příkazu správního orgánu I. stupně. Tyto námitky však musí soud odmítnout. Prvostupňový orgán v odůvodnění rozhodnutí správně uvedl, že žalobce nebyl oprávněn předmětný nebytový prostor užívat pro účely bydlení ani takové užívání umožnit jiné osobě. Protiprávní jednání žalobce bylo v tomto případě prokázáno na základě kontrolní prohlídky stavby a z ní pořízeného záznamu, z uzavřené nájemní smlouvy mezi žalobcem a paní Černou, ze sdělení místních občanů a ze sdělení obce Biskupice a nahlášení nájemníků předmětných prostor k trvalému bydlišti (vše viz správní spis).

15. Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečným způsobem vysvětlily, v čem spatřují společenskou škodlivost. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že „*tím, že stavba nebyla řádně užívána v souladu s kolaudačním rozhodnutím a rozhodnutím o dodatečném povolení stavby, jednal obviněný v rozporu s tímto zájmem a není tak zajištěno, že je pro uživatele bezpečná – neproběhlo řádné odsouhlasení, případně řízení o povolení změny v užívání stavby, s případným předložením projektu stavby, ke kterému se měly vyjádřit dotčené orgány státní správy, hájící zájmy státu, na úseku požární ochrany, zdraví lidu, ochrany životního prostředí a jiné, a správci inženýrských sítí.*“ S takovými závěry založenými i jen na obecné rovině se krajský soud ztotožňuje a má je v dané věci za dostačující. Žalobce umožnil setrvale přebývat osobám, včetně osob nezletilých, v prostorách, které k tomu nebyly určeny. Míra ohrožení chráněného zájmu, zejména zdraví lidu (viz shora k popisu chráněných zájmů), tak jistě nebyla mizivá na takové úrovni, aby správní orgány a posléze i soud mohl konstatovat výjimečné okolnosti případu a uzavřít, že materiální stránka přestupku nebyla naplněna. Podstatné pro danou věc je, že žalobce nikterak nezpochybňoval pronajímání předmětných prostor dalším osobám za účelem bydlení. Nemůže být rozhodné v tomto případě tvrzení žalobce o tom, že nyní má probíhat řízení o změně užívání stavby, což snad má podle žalobce dokládat vhodnost předmětných prostor pro účely bydlení. Žalobce toto tvrzení nadnesl pouze obecně a zcela nijak nekonkretizoval například rozsah stavebních úprav, které bylo třeba provést k tomu, aby dosáhl na změnu užívání stavby. Není na místě ani další obecná námitka o tom, že tvrzení správních orgánů o nevhodnosti předmětných prostor pro bydlení je pouze spekulativní bez uvedení příkladu, který by takové tvrzení odůvodňoval. Správní orgán totiž nemá povinnost v řízení detailně popisovat, jaké náležitosti musí splňovat prostora určená k bydlení. Pro přestupek bylo podstatné naplnění formální stránky, která v sobě částečně nese i obraz stránky materiální. Toliko zásadně výjimečně za

určitých daných okolností může dojít k situaci, kdy materiální stránka přestupku naplněna není, což však není případ jednání žalobce.

16. Z ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona totiž jednoznačně plyne, že stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Podle soudu zákon nepřipouští užívání stavby k jinému účelu např. k bydlení ani v situaci, kdy by daná stavba objektivně splňovala kritéria vyžadovaná pro stavbu určenou pro bydlení (tedy například stavební, hygienické a jiné normy). Účel, k němuž bude užívána stavba, je tak dán výše citovanými rozhodnutími správních orgánů. Uvedená rozhodnutí správních orgánů o účelu, pro nějž může být stavba užívána, nemohou být obcházena například tvrzením faktické vhodnosti dané stavby i pro jiný účel než je stanoveno například v kolaudačním rozhodnutí. Z uvedeného důvodu neobstojí ničím nepodložené tvrzení žalobce o tom, že stavba byla dle jeho mínění k bydlení zcela přizpůsobena. Navíc ze správního spisu (č. l. 2) vyplývá, že ani po faktické stránce nebyly předmětné prostory vhodné pro účel bydlení. Při místním šetření za účelem zjištění nároku na dávky pomoci v hmotné nouzi byly předmětné prostory shledány jako velmi neudržované a nevhodné k výchově nezletilých (zjištěna špína, zápach, plíseň a stavební nedokončenost, WC hospodského typu). Dokončená stavba kolaudovaná jako rodinný dům, resp. prostora určená k bydlení by takto charakterizována být neměla. Tímto zjištěním na místě samém jsou jistým způsobem relativizována i tvrzení žalobce o dobré víře a nedostatku jakékoli pochybnosti o tom, že přenechal k nájmu prostor řádně určený k bydlení. Bylo jisté dle soudu možné, aby správní orgán při prohlídce na místě samém pořídil dokumentační fotografie, čímž by poté bylo možno, vypořádat zpochybnující námitky žalobce. Tento nedostatek však soud správnímu orgánu neklade k tíži, neboť skutečnosti bylo lze prokázat před správními orgány i jinak (např. výsledkem přítomných osob), to však za situace, kdyby žalobce s takovými námitkami přišel již ve správním řízení.

17. Žalobce se dle soudu nemůže z odpovědnosti za předmětné přestupkové jednání vyvinut ani tvrzením, že při uzavření nájemní smlouvy jednal v dobré víře, neboť vycházel z textu kupní smlouvy, podle níž nabyt vlastnické právo k rodinnému domu. Informace obsažená v soukromoprávní kupní smlouvě nemohla žalobce zbavit veřejnoprávní odpovědnosti užívat stavbu jen k určenému účelu. Nadto, není ani zřejmé, kdo byl autorem předmětné kupní smlouvy. Žalobce tak s tímto neúspěšným tvrzením zůstal i tak na půli cesty, neboť není vyloučeno ani to, že se na formulaci kupní smlouvy mohl též sám podílet. Bylo běžnou obezřetností, aby se žalobce seznámil se stavem kupované nemovitosti. Soud též považuje za obvyklé, aby nový vlastník nemovitosti aktivně vystupoval ve snaze obstarat si veškeré důležité a podstatné informace týkající se takové stavby. Informace o účelu, k jejímuž užívání byla stavba zkolaudována je nepochybně zcela podstatnou informací, zvláště pak v situaci, kdy vlastník stavby (nadto s vnitřními dispozicemi této konkrétní stavby) hodlá tuto pronajímat dalším osobám za účelem bydlení. Námitka dobré víry tedy nezní soudu přesvědčivě a důvěryhodně, soud ji nemůže mít za prokázanou. Tím je současně vyloučena absence jakékoli míry zavinění na straně žalobce.

18. Pokud pak žalobce až při jednání soudu tvrdil rozpor ve veřejných evidencích, podle nichž měla být nemovitost v rozhodné době označena v katastru nemovitostí jako rodinný dům, soud k tomu předně uvádí, že žalobce toto konkrétní rozvedení své námitky uplatnil při jednání soudu, tedy až v době po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Nemohlo tak být povinností soudu, natož správních orgánů v době dřívější zkoumat pravdivost

tohoto tvrzení, které žalobce ani v žalobě či později nijak neprokazoval. Námitka proto zůstala na úrovni s pochybnostmi. I s vědomím opožděnosti takové námitky lze jen obecně uvést, že ani údaj, resp. označení v katastru nemovitostí není rozhodující pro stanovení toho, pro jaký účel využití je stavba kolaudována. Katastr nemovitostí totiž vede evidenci údajů, které mu jsou předkládány především vlastníky nemovitostí. Jeho úkolem není pátrat a zjišťovat veškeré okolnosti týkající jednotlivých staveb. Informace o případné kolaudaci či její změně se nezapisují automaticky, jsou informativní povahy. Žalobce tedy, tím spíše, když hodlal zakoupenou nemovitost pronajímat, měl učinit nezbytné kroky vedoucí ke zjištění, k jakému účelu lze na základě rozhodnutí příslušného úřadu stavbu užívat. Takovým postupem mohlo být vznesení dotazu na příslušném stavebním úřadu. Lze podle soudu důvodně předpokládat, že již samotné aktuální (v době nabytí) stavebně – technické řešení budovy a zejména pak uspořádání vnitřních prostor, jak plyne ze zjištění na základě prohlídky prostorů na č. l. 1 správního spisu, muselo nutně v novém vlastníku takové stavby vzbudit pochyby o účelu využití.

19. Žalobce se nemýlí, pokud spolu s odkazem na ust. § 2236 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „*občanský zákoník*“) tvrdí, že pronajmout lze i jiný než obytný prostor. Avšak citované ustanovení občanského zákoníku míří k ochraně případných nájemců (viz odstavec 2 citovaného ustanovení). Veřejnoprávní odpovědnost žalobce jako pronajímatele, který pronajme k bydlení prostory, které nesplňují zákonné požadavky na bydlení, tím není dotčena. Smyslem citovaného ustanovení je pouze to, aby i přes skutečnost, že byly nájemci pronajaty prostory za účelem bydlení, které však nesplňují zákonné požadavky na bydlení, byly posuzovány jako chráněný nájem bytu. Uvedený závěr soudu podporuje i komentářová literatura (např. ŠVESTKA, Jiří; DVOŘÁK, Jan; FIALA, Josef a kol. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek V* (§ 1721 – 2520 relativní majetková práva, 1. část). Wolters Kluwer, Praha, 2014).

20. Žalobce v souvislosti s tvrzeními o své dobré víře při uzavírání nájemní smlouvy rovněž uváděl, že nesouhlasí se správními orgány stanovenou mírou zavinění ve vztahu k předmětnému přestupku. Tuto námitku pak přenesl též do úvahy o stanovení výše pokuty. K uvedenému je především třeba uvést, že podle ust. § 15 odst. 1 věty druhé zákona č. 250/2016 Sb., zákona o odpovědnosti za přestupky a o řízení o nich (dále jen „*zákon o přestupcích*“) postačí k odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Stavební zákon jako zvláštní právní předpis k zákonu o přestupcích nestanoví u předmětného přestupku, že je pro jeho spáchaní zapotřebí zavinění úmyslné. Soud shora uvedl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí orgánu I. stupně tvoří jeden celkem. Obecně se k míře zavinění vyjádřil žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí tak, že žalobce na postačující zavinění přestupku ve formě nedbalosti odkázal.

21. V samotné otázce stanovení formy zavinění (přínejmenším v rozlišení úmysl vs. nedbalost) soud uvádí, že správní orgány nepostupovaly zcela v souladu se zákonem a nedostály povinnosti uložené v § 93 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, když ve výrokové části rozhodnutí formu zavinění neuvedly. Žalovaný pak takový nedostatek výroku rozhodnutí orgánu I. stupně nenapravil. Nejprve v odůvodnění uvedl obecnou formulaci o dostačujícím zavinění jednání z nedbalosti, s čímž soud souhlasí, a poté v další části odůvodnění fakticky převzal úvahu orgánu I. stupně o úmyslném přímém jednání žalobce, která vycházela především z toho, že žalobce nájem třetím a dalším osobám umožnil i poté, co byl o svém protiprávním jednání zpraven na místě samém při kontrole dne 12. 3. 2019 a poté i výzvou ze dne 15. 3. 2019. Této úvaze by nebylo nutné cokoli

vytýkat, pokud by přestupkové jednání, kterým byl žalobce shledán vinným, bylo ve výroku stanoveno i po datu 12. 3. 2019. Tak tomu však nebylo, neboť přestupkové jednání žalobce bylo ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně ohraničeno konečným dnem 12. 3. 2019, byť i zřejmě po tomto datu pokračovalo, jak se podává ze správního spisu. Úvaha správních orgánů o přímém úmyslu u projednaného přestupku proto bez dalšího dle soudu přísně formálně neobstojí. Správní orgány totiž neuvedly výslovně, z jakých jiných skutečností dovodily úmyslné jednání žalobce. Zde se, jak již zmíněno shora, nabízí patrná, avšak správními orgány výslovně neuvedená, vědomost žalobce o jeho protiprávním jednání, založená na jeho znalosti vnitřních dispozic prostor a jejich zařízení bývalé hospody či pálenice. Následné nerespektování shora zmíněné výzvy správní orgán vyhodnotil jako přitěžující okolnost a rovněž zohlednil při uložení pokuty.

22. Žalobce ani jednu z žalobních námitek však nevystavěl výslovně na absenci specifikace formy zavinění v napadeném rozhodnutí a neuvedení odůvodnění toho, zda se vůbec jednalo o zaviněné jednání. Námitku k otázce zavinění přdestřel v první rovině tak, že jej vůbec nepřipouštěl, a to ani ve formě nedbalosti nevědomé a odkazoval na dobrou víru, toto však soud vyloučil shora. V druhé rovině nevyjasněným zaviněním argumentoval k nepřiměřenosti výše pokuty, k čemuž se soud vyjádří níže.

23. K možné absenci, či i případné nepřesnosti, ve stanovení formy zavinění v napadeném rozhodnutí se Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vyjádřil v rozhodnutí ze dne 21. 6. 2018, čj. 9 As 348/2017-38. Přitom NSS uvedl (v bodech 25 a 26), že tato vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože s ohledem na znění zákona o přestupcích je zřejmé, že žalobce spáchal přestupek minimálně z nedbalosti - pro daný přestupek stavební zákon nevyžaduje úmyslné zavinění. Platí totiž závěr, že nikoli každé pochybení vede k nezákonnosti rozhodnutí a ke zkrácení na právech účastníka. Soud, vzhledem k časovému ohraničení přestupku ve výroku rozhodnutí do 12. 3. 2019 a při absenci vysvětlení pohnutek a objektivního popisu možných vědomostí žalobce uzavírá, že žalobce jednal přinejmenším v nevědomé nedbalosti. Správními orgány nebylo najisto nijak prokázáno, že žalobce věděl či mohl vědět, že svým jednáním porušuje zájem chráněný zákonem, avšak vědět to měl či mohl. Odlišná situace u žalobce zcela nepochybně nastala po 12. 3. 2019, což však není již doba stanovená pro spáchání přestupku. Následné chování žalobce pak bylo zhodnoceno při stanovení výše pokuty. Správní orgány se tak výslovně nezabývaly otázkou formy zavinění u přestupku spáchaného žalobcem ve výroku rozhodnutí, v odůvodnění pak orgán I. stupně jen částečně a tím i nedostatečně, žalovaný poté v odůvodnění napadeného rozhodnutí úvahu orgánu I. stupně převzal a doplnil, že postačovalo zavinění z nedbalosti. To sice představuje určité pochybení, v posuzované věci však nemohlo vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Z ust. § 15 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že zavinění žalobce bylo přinejmenším ve formě nedbalosti, přičemž absence stanovení konkrétní formy zavinění (nedbalost vědomá či nevědomá, či dokonce úmysl) nemohla mít vliv na samotné rozhodnutí o spáchání přestupku. K vazbě určeného zavinění na výši pokuty se soud částečně vyjádřil shora a výslovnou námitku do výše pokuty vypořádá níže.

24. Výši uložené pokuty soud hodnotí ve shodě s žalovaným jako přiměřenou všem okolnostem projednávaného případu. Prvostupňový orgán na s. 3 a 4 svého rozhodnutí uvedl úvahy, které ho vedly k uložení právě takové sankce. Horní hranice pokuty dle zákona činí až 500.000 Kč, pokuta byla uložena na 6 % výměry. Správní orgán vycházel ze skutečnosti, že žalobce je vlastníkem dalších nemovitostí a z vybraného nájemného za užívání předmětných prostor v rozporu se zákonem mohl získat částku přesahující 30.000

Kč. Krajský se s takovými úvahami ztotožňuje. Výše uložené sankce nebude pro žalobce likvidační, avšak bude mít výchovný a zčásti již i represivní charakter. Úvahu o výměře sankce, která se odvíjí od možného ekonomického prospěchu získaného z protiprávního jednání, připouští judikatura správních soudů.

25. Ve druhém žalobním okruhu žalobce namítal procesní pochybení správních orgánů. Brojil především proti tomu, jak se správní orgány vypořádaly s tvrzením žalobce o nemožnosti převzetí písemnosti prvostupňového orgánu ze dne 4. 6. 2019. Žalovaný se totiž podle žalobce omezil pouze na konstatování toho, že doručenka má povahu veřejné listiny a potvrzuje tedy pravdivost toho, co je v ní osvědčeno, není-li prokázán opak. Žalobce však podle svých slov jednoznačně prokázal, že se v době údajného převzetí písemnosti nacházel mimo ČR, konkrétně ve Vietnamu a podpis na doručence tak nemůže být žalobcův. K prokázání tohoto tvrzení navrhl žalobce zadat vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví případně výslech poštovního doručovatele. Uvedeným pochybením správního orgánu tak mělo být žalobci upřeno právo vyjádřit se ke skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu a k důkazům o nich.

26. Krajský soud po přezkoumání spisového materiálu nesdílí názor žalobce o tom, že byl zkrácen na svých právech tím, že mu mělo být upřeno právo vyjádřit se ke skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu a k důkazům o nich. V projednávané věci je totiž podle soudu stěžejní skutečnost, že žalobce byl ve správním řízení po jistou (rozhodnou) dobu zastoupen advokátem. Přičemž ze správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k jednání nařízenému na den 19. 6. 2019 (třetí opakovaný termín jednání) prostřednictvím jeho advokáta předvoláním ze dne 27. 5. 2019. Podle dodejky byla tato písemnost doručena do datové schránky advokáta žalobce dne 27. 5. 2019 ve 12:58 h. Oznámení o ukončení právního zastoupení žalobce ke dni 3. 6. 2019 obdržel správní orgán téhož dne s tím, že *další* korespondence má být zasílána přímo žalobci. Dne následujícího 4. 6. 2019 žalobce orgánu I. stupně sdělil, že bylo ukončeno zastoupení, odlétá daného dne na 1-3 měsíce mimo EU a nebylo možno zajistit zastoupení. Nic dalšího nedoložil a o nový termín jednání nežádal. Nato správní orgán vyhotovil sdělení o předvolání a dne 5. 6. 2019 toto doručil pomocí pošty žalobci, který jeho přijetí sporuje. Toto sdělení o předvolání soud však hodnotí jako informaci poskytnutou žalobci nad rámec povinností správního orgánu.

27. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce prostřednictvím svého zástupce obdržel předvolání k ústnímu jednání na den 19. 6. 2019 již v době, kdy byl platně zastoupen advokátem. Ukončení právního zastoupení žalobce ze strany advokáta obdržel správní orgán až 7 dní po doručení předvolání. Žalobce tedy byl vyhovujícím způsobem předvolán prostřednictvím svého zvoleného zástupce. Tuto námitku tak musí soud odmítnout. Soud ke shora uvedenému dodává, že ze správního spisu se spíše podávají informace o možném účelovém postupu žalobce, který směřoval k protahování řízení a stavění překážek do postupu správního orgánu. Žalobce zprvu adresoval správnímu orgánu omluvu a žádost, kterou neodůvodnil a blíže ji podložil až na upozornění správního orgánu. Poté, relativně krátkou dobu před dalším nařízeným jednáním zmocnil advokáta, který požádal o odročení z důvodu kolize jednání, přičemž ke zmocnění advokáta došlo již v době, kdy termín jednání byl žalobci znám. Konečně poslední sdělení žalobce již soud shora zmínil s tím, že jej nelze považovat za omluvu či žádost o odročení, o to více ani řádnou a podloženou. O pasivním přístupu žalobce svědčí i to, že žalobci rovněž cokoli nebránilo, aby se k věci samé, před vydáním rozhodnutí orgánu I. stupně, po svém návratu z pobytu ve Vietnamu, vyjádřil, což záměrně neučinil. Na základě shora uvedeného posouzení a

vyhodnocení věci pak soud neprovedl navrhovaný důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví ani důkaz výsledkem poštovního doručovatele, neboť takové důkazy nejsou pro rozhodnutí ve věci podstatné. Soud totiž uzavřel, že žalobce byl k jednání řádně předvolán, o odročení jednání nepožádal, jeho omluva nebyla ani jakkoli podložena. Lze dodat, že zahraniční cestu měl žalobce plánovat s ohledem na běžící správní řízení s jeho osobou a též s ohledem na sjednané služby advokáta. Též jako nepodložené soud hodnotí tvrzení o nemožnosti sjednat služby jiného advokáta. Faktické případné nedoručení „nadstandardního“ a opakovaného sdělení o předvolání nemohlo být procesní vadou.

28. Konečně se krajský soud neztotožnil ani s namítanou podjatostí správního orgánu I. stupně. Žalobce tuto žalobní námitku nijak blíže nekonkretizoval, omezil se pouze na konstatování, že podjatost shledává především ve skutečnosti, že správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vytkl žalobci, že „údajně pobýval ve Vietnamu“. Krajský soud takový popis na straně 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledává jako hodnotící, natož dehonestující žalobce. Je třeba jej hodnotit i souvislosti s pasivním a víceméně obstrukčním postupem žalobce ve správním řízení. Uvedená skutečnost nemohla podle soudu založit podjatost správního orgánu. Tuto žalobní námitku tak musí soud rovněž odmítnout. Soud opakuje, že postup žalobce ve správním řízení nese znaky zdržovací taktiky, či přinejmenším mohl být směřován na protahování doby projednání přestupku. Žalobce sice sdělil, že cestuje do Vietnamu, nicméně spolu s tímto sdělením nepředložil jakýkoli doklad. Učinil tak až následně, již však v dřívější fázi řízení byl poučen, že svá tvrzení má řádně a včas dokládat.

29. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

30. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 23. září 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu